

for hende at faa ham til at aabne sig med fuld Oprigtighed og Tillid, saasnart Talen var om hans Familjeforhold.

Hun gik ham dog nu fortrøstningsfuldt imøde, lagde sine Hænder om hans Hoved, kyssede ham og sagde:

»Du kan nok forstaa, at jeg ikke kunde holde ud at sidde hjemme, efter at jeg havde faaet dit Brev. Jeg maatte se dig. — Du kære Ven, hvor jeg forstaar din Bedrøvelse. Jeg har selv maattet græde. For jeg synes, det er en Sorg, der rammer os begge.«

Per skottede mistroisk ned til hende og mumlede nogle Ord om, at hans Moder jo i Virkeligheden havde været død for ham længe. Der var saaledes for hans Vedkommende i Grunden ingen Forandring sket.

»Aa ja, det er saadan noget, vi siger, min Ven, for at trøste os. Jeg veed godt, hvad du har mistet. Hvorfor skal vi skjule det for hinanden? . . . Og at din Moder har boet her i Byen! Og at du ikke har sagt mig det! Aa Per, hvornaar vil du dog holde op med at gemme dig for mig, naar vi netop har hinanden allermest behov? Eller vidste du det ikke?«

Per svarede, idet han frigjorde sig for hendes Hænder, at han hele Tiden havde haft i Sinde at fortælle hende det; men hver Gang de havde